

INTERLÚDIUM

KOPECZKY LASZLO

- Ebben mi van?
 — Melyik az? ... A piros tetejű?
 — Igen.
 — Étvágygerjesztő pirulák.
 — Mi a csuda! ... Hát ilyesmi is létezik? És milyen az íze?
 — Hát olyan ... nem túl étvágygerjesztő.
 Nevettünk.
 — Az meg ott mellette, fiúkám ...
 — Ismerem. Én is szedtem. Nyolc cseppet írtak elő, négyet vettem be ... Nem használt, csak még jobban elkeseredtem ... Az ízétől. Peszszimista mandola ... És ez itt?
 — Nem tudom ... Háromszor kettőt kell bevenni. Rendszerint elfelejtem.
 Szigorúan összevontam a szemöldököm.
 — Mutter; aki meg akar gyógyulni ...
 — Akarok, hogyne akarnék.
 — Feledékenység ellen is írasson fel valamit.
 — Jó, csak el ne felejtsem ...
 Felült. Remegő lábakkal kereste a bojtos papucsot.
 — Mi van?!
 — Megnézem ... nem hagytam-e ... zárva ... az ajtót. A postás nem tud bejönni ...
 — Dehogy hagyta zárva ... Hogy a jó fenébe tudtam volna akkor én bejönni?!
 — Ja? ... Mégis megnézem. Magától is bekattanhat.
 — Majd az a postás kopog, ha be akar jönni.
 — Nem kopog az ... Csak bedugja az ajtó alatt a levelet.
 — Hát akkor majd elolvassa reggel.
 — Reggel? ... Az se biztos, hogy ...
 — Haldoklunk-haldoklunk?
 — Fiam, senkinek sincs a homlokára írva ...
 — Ezt csinálja velem tizenöt éve. Tudja mi ez?
 — ...
 — Zsarolás!
- Duzzogó ábrázattal hallgattunk. Valaki elhaladt az ablak alatt. Feszült figyelemmel lestük a lépteit.
 — Ahá! ... Te is várod azt a levelet.

- Már hogy a ménkűbe ne várnám! Látom, hogy emészti itt magát.
 — Aggódok...
 — Egy harminchat éves csecsemő miatt.
 — Nem kellett volna elengednem.
 Dühösen kaptam fel a fejem.
 — Hát elengedte?!
 Sóhajtott.
 Felemeltem az asztalról a nyitott könyvet.
 — Mit olvas?
 — Jézus életét.
 — Na!
 — Te hoztad.
 — Ja igen, tudom már... A Graves... Hol tart?
 — Ott, hogy köröket rajzol maga köré a porba és azt a vicsorgó vadállatok nem tudják átlépni, hogy darabokra szagassák.
 — Hozzak inkább egy P. Howardot?
 — Te még emlékszel arra a kirakójátékra? — kérdezte hosszabb tünődés után.
 — A pasziánszra? ... Hogyne.
 — Nézd csak meg a kredenchen... Fenn, az üveges részben, ott van-e a kártya?
 — Itt?
 — Igen.
 — Itt nincs.
 — Akkor a fiókban.
 A fiókban sem volt. Tovább kutattam.
 — Mikor játszott vele utoljára?
 — Azóta nem, hogy elment...
 — Áhá... — odahúztam a széket a szekrényhez, és felléptem rá. —
 Tényleg...
 A kőr király volt legfelül. Lefújtam a port róla.
 — Talpra, mutter!
 Hálóingére nagykabátot kanyarított. Eltolta az orvosság üvegeket az asztal túlsó sarkára, és leült.
 Letettem elé a kártyát.
 Nézte tanácstalanul a kövér rakást.
 — Hogy is...?
 — Semmire sem emlékszik?
 — De... A királyra jön a dáma, aztán a fiú...
 — Fordítva.
 Elmormolta magában: fiú, dáma, király...
 Felvette a kártyacsomót.
 — Először tized...
 — Úhüm...
 — Így?
 — Így, igen, de az elsőt felfordítani.
 — És most?
 — Kilencet...

— Esténkint raktam ki, mikor vártam, hogy hazajöjjön. Az volt a kabalám; ha egyből kijön, akkor egy óra múlva hazajön... Ha másodszorra: kettő...

— És ha harmadszorra se jött ki?

— Akkor csaltam... Most hány?

— Ö-höt...

— Mit nevensz?

— Elképzelem, amint lopva körültekint az üres szobában és — s u t t y! — kilop ügyes mozdulattal egy eltemetett hetest... Csodálom, hogy le mert ülni saját magával kártyázni, hiszen folyton csalt.

— Tiszteletlenül beszélsz anyáddal!... Ezt az ötöst rátehetem a négyesre?

— Nem. Csak: a nagyobbra a kisebbet.

— Így jó?

— Így se jó... És csak a más színűre. Pirosra feketét, feketére pirosat. Érti?

— Értem.

— És mégis odarakja azt a hármast?!

Megállt a keze a levegőben.

— Hát akkor hová tegyem.

— Oda a rakásra!

— Befuccsolunk...

— Na és!

— Nem szeretném...

— Na jó... Próbáljuk megmenteni... Ezt ide... Ezt a négyest visszaveszem... Ide figyel?

— Mintha jött volna valaki.

— Nem hallottam semmit... Na!!

— Mi van?

— Nem látja?

— Mit?

— A hatost.

— Hol?

— Nézze csak meg jobban.

Szórakozottan hordozta végig tekintetét a sorokon. Közben lopva az ablakra lesett.

— Most sem látja?

— Nem...

— Persze, mert nem figyel rendszeren.

— Dehogyisnem... Nagyon is figyelek. Úgy erőltetem a szemem, hogy összefolynak a pirosak... Ez az?

— Igen.

— Elég jól állunk.

— Hát... De ha nem volnék itt, mindent letemetne.

Zsebkendőt vett elő az inge ujjából. Megtörölte az orrát, és valamit halkán pusmogott.

— Tessék?

— Mondom... tönkre fogja tenni... Az a nő mindenre képes.

— Ezt már letárgyaltuk! ... Mit csinál?!

— Hát az ötösre teszem.

— Szépen teszi az ötösre! ... Mondtam már, hogy nem lehet a kisebbre.

— ... Mindent megtettem, hogy lebeszéljem ... Itthon még a cipőjét se maga tisztította ... Most majd ...

— Feketére fekete!?

— Ez is szív, az is szív.

Egy pillanatra kiestem instruktori szerepemből. — Szerintem a Kati is egy szív.

— Az egy hízelgő bestia, de engem, fiam, nem lehet becsapni.

— Szabályosan megküzdöttek érte ... Kendet, mutter, kiszámolták ... Mikor kezd el végre felejteni?

— Már elkezdtem ...

— Látom ... A pikk dámát ott hagyta a rakáson.

— ... *Megtiltotta neki, hogy írjon* ...

— Na végre, hogy ez a nyomorult ász is előkerült! ... Mit mondott? Hogy megtiltotta? — hitetlenkedtem.

— Igen. Megtiltotta.

— Röhögök — mondtam keserűn.

— Csak védj az a ...

— Nem azt az aztát védem, hanem kegyelmedet ... mikor ilyeneket mond, úgy érzem, mintha apukája volnék és semmi jóra nem neveltem volt ... Hol láttam azt a káró kettést?

— Nem ez az?

— De ... Most meg lehet indítani a kipakolást ... Kettő, három, négy, öt ...

Megeredt a két szín-folyam. Kopaszodtak a sorok, növekedtek a kirakott dombocskák. A fiúra, a buba, vagy ha így tetszik: junkerre már a dáma is felkerült. Aztán egyre nehezebben ment és ...

— Megakadtunk ... — sóhajtotta.

— Várjon, drágaságom ... gondolkozom.

— Jellemző, hogy ti férfiak akkor gondolkoztok, mikor már késő.

— Kontra! — mordultam vissza. — Mit ér, hogy kendék mindent előre kiterveznek szépen, s aztán mégis másképp lesz.

Lassan, óvatosan fordítottuk meg a talon következő lapját.

— Minden ezen múlik!

— Szugera — sugera ...

— Ábrá-ká-dábrá ...

— Négyes!

— Heuréka! ... Evoé! Sót: áve!

Most már ment minden, mint a karikacsapás. Az utolsó lap még arccal az asztalra borulva feküdt, de így is tudtuk ki ő: a szív király.

Már nem kellett a biztatás. Olyan vígan és sebesen rakta, hogy szinte röpültek a lapok.

— Na! — kiáltotta diadalmasan, a szív királyt odacsapva a helyére. A boldogságtól beködösödtek a szemei.

Megsimogattam a vállát.

— Mázlista...

Hallgattunk.

— Mire gondolt? — kérdeztem kis idő múlva.

Válaszolni akart, de ebben a pillanatban a postás megkopogtatta az ablakot.

*

Bizisten nem csaltunk!